

לפירוט זה דאס הלל לא איירי אלף במקפידין אס כן אמאי קאמר לעיל
לימא מתמינן דלא כהלל והא הלל במקפידין איירי ומתמינן דלעיל
אמי ספיר כוונתיה דהא ישאח דאין מקפידין איירי דקמיני שואל דאילו
למקפידין אסרין שאלה לפי מה שפירש' להכי נראה לפרש עובדין
משום מדה ומשום משקל כלומר
קריבין ללא לידו כן שיעברו משום
מדה שעי' במקפידין זה ע"ו ורגילין
ליקח צמנה זה מזה גם צו"ע ישוע
כן וגם כל בני אדם היו אסורין בכלי
זה מדה דלאמר צבילה (דף טז: ושם)
אלל למקפידין נותן הוא ענה שלא
ישתמפו שקרובים הן ללא לידו איסור
מדה וכן לידו איסור משקל מתוך
שרגילים לנקול על ידי הקפדתם גם
צו"ע לא ירגשו עד שישקולו ולידי מינן
כשישאל אחד מהן ס' אגושים יאמר
לו מן לי מ' להשלים ק' כמו שרגילין
לעשות ומשום לווין ופודעין צו"ע
דלאמר לעיל דלשון הלוואה אסור וחס
מתוך שמקפידים יזכירו לשון הלוואה
לפי שאימנר השואל אס אזכירו לו לשון
התפתה וגם תוכל צא וישאח
קא: מלכס א כב ככב
3 לא יבט רחיק רבר שקרין
לא יבט קלני עיקר:

תורה אור השלם

- 1 אין איש אל יבא ויבא איש ועצמך במריבו בן
בן: ויהי רוח ה' ר
- 2 ויאמר י' מי יפיתו את
אזנאי ויגל ויפל ביה
לגלע ויאמר זה בבה וזה
אומר בבה ויצא ירוח
ויעמד לפני י' ויאמר אני
אמנר ויאמר י' אליו פתה
ויאמר אצא ויהיני רוח
שקר כפי כל בניאי ויאמר
התפתה וגם תוכל צא וישאח
קא: מלכס א כב ככב
3 לא יבט רחיק רבר שקרין
לא יבט קלני עיקר:
- 4 שבעת קלון תחבול שמה
גם אחר: ודוקול שמה
עלך בום שפון י' וקולקול
על בודק: תבתיק ב' טו
5 גם ענש ל'צדיק אל טוב
לכתוב דרביים על עיקר
שע"ו י' כו
6 כי לא אל אפיך רשע
אמה לא יגור רע:
התלים ה ה
- 7 אין נפלה ממשית החיל
כן שרד נגדתך לארץ:
דחלש על גוים:
- 8 כל מלכיו גוים כלם
שכבו בקבוד איש ביהוה:
שע"ו י' יח
- 9 נתח שפחה כל הארץ
פצחו דרתי: שע"ו י' יז
10 וירבצו שם גוים וקולא
בתיבים אחים שבתנו שם
גוים נקחו ושע"ו י' יח
שע"ו י' כא
11 כלם יגעו ויאמרו אלך
גם אחת הליה כמותו אלניו
נגמלתי: שע"ו י' יח
12 ממני נעמת רדה
והקבוי את ערלים:
ויקראו לבי טי
- 13 וישאת המשל חזה על
מלך בכל אומות ארץ
שבת גנש שבתה מודה:
שע"ו י' יח

מוסף תוספות

א. ומשני: חותם ה'ה"ס:
ב. חתום ה'ה"ס חותם: לפי
שחושבים שהם שלמים.
(ועי' ש"ל).

וכדנבי (צ"ט) הלל דחייס שמא יוקירו חייטי בהלוואת ככרות אף משום
רביית: צניו וצני צניו נמי. ליחוש לרביית וכל הני: לנלוות. משלו:
צניו וצני צניו. הסמוכים על שלחנו דכיון דהכל משלו אין כלן רביית:
להטעימן טעם רביית. שידעו כמה קשה אלמא כיון דמשלו הוא אין
כלן איסור רביית. והלכך גבי מדה
ומשקל ומנין נמי לאו קפידא הוא אלף
להטעמם בלא קפידא: אי הכי מנה
גדולה כנגד מנה קטנה נמי. דמחוקקת
טעמא לקמן משום קויצא ואפי' בחול
אסור וכוון דהכל משלו אמאי אסור
להטעימן טעמא קויצא בעלמא הוא:
מאי טעמא. מותר ולא חייס לקויצא:
דרבנן יהודא אמר רב. להטעימן
בעלמא הוא: עס אחר לא דרבנן
יהודא אמר שמואל. דכיון דמקפידין
עובדין משום מדה ומשקל ומנין:
משום קויצא. דגול הוא דלסמכתא
לא קניא. והא דלסמכתא דסמין על
הגורל אס יפול גורל אמנה הגדולה
אזכה צה ולפיקר מלה עמא אף לגורל
הקטנה על הספק ואילו יודע מתמלה
שכן לא היה מתרצה: של חול. של
קדשים של אמתול: כמריבי כהן.
כנהינס אלו שהם עבלי מריבה: אפי'
דחול נמי לישמרי לכו להפיס צו"ע
הייכי דלא לינו: זה צנה. אני
אפתנו צנה: שבעה קלון. צנוכדנלר
משמתי שהיה מטיל משכב זכור על
המלכים וכשהגיע יומנו של צדיקו
נמסכה ערלמו ג' מאות אמה והיינו
שבעת קלון: חרף וכוילה קרא
צנוכדנלר כמי. שפיר מניין לזוקמיו
כוליה צנוכדנלר וה"ק שמה גם אתה
כחומס שהיית מקלה אותן והעלול
והתערל והתגנה: שבעה שבעה
נר. לקמן ה"ל. דמקלמרא לאומו ועלול
ש"מ אנוס היה: ענוש לזדיק לא
דאינו טוב הכי הוא רע: וכסבי לא
יגורך רע. אלמא אינו נכנס במחילתו:
חולש על גוים. צנוכדנלר כמי:
ושע"ו י' יקדו שם. ולא אנשים
וצביל הצריות מסתלקין המזיקין
וגמלא בעטל גזירת המלך: המסיבה.
מלכים שהיו מסובין ויושדין לפניו:
גם אתם חולים כמונו אלניו וגו'.
צוירדי גיהנס כמיז דכמיז לעיל
מיניה שאלו מתחת רגוה לך לקמטא
צו"ע וגו' (ה): חולים כמונו אלניו
נמשלת. לשון ממשלה: נעמס. סבור
אתה להיות צנוטס מן האממים:
מדוד

א. וצ"ל ה"ל, א. ר"ת טה.
ב. וחס סתק ה"ס וזו מילתא
היא ס' ירוב טון כל קוסמ
ז. ויפול טע"ו יפיתו סימן
ש"כ"ט ס"ק ד, א. וצ"ל כיה
ומשה שפיר לא היה טון
לפיקר לל המריב. כיכ שפ"י
ד. וצ"ל כיה, א. מסתדין
פ. ק. א. ונמנה: כה"ס:
מ. מסתדין ק. א. א. ס"י
ה. חתום, א. יפיקר לעיל קמט:
נמשלת.

הגרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ס' חתום וכו'
וגו' חלית אמנו או אלניו
ס"ל דה"ל:

גלוין הש"ס

גמ' כל שחבירו נענש על
ידו. ע"י צ"כ דף כ"ב ע"א
מ"ס ד"ה אלה נמשחיה:

מוסף הש"ס

כדי להטעימן טעם
רביית. וישנו מנה מעט
ויפלה התנוה. וישנו מנה
שע"ו י' יח. וישנו מנה. זה
הרוח של מנה. שפ"י כיה
הנה מנה היה חוץ חומר
למנוחו ולפיקר (מסודין)
א. לא ויגורך רע. לא יבט
אף (מחנה: ב"ב) א. יגור
עיקר רע (מסודין).

רב נסים וגלוח

פיק שש"ו ואלשה
שואל אדם
וכדברי בית הלל אף משום
רביית. הוא שהוקדם זכור
בראש הפרק (דף פח"ו) וכן
היה הלל אומר לא תלהו
אשה ככר להבחתה עד
שעשעו דמים שבא יוקירו
חטים או יזולו ומצאו
באות ליד רביית. ועיקר זה
במשנה בפרק אהורו נשך
(דף פח"ו).

רבינו חננאל

וכדברי ביה שאמרים לא
תלה אשה מחבורת ככרות
כר. ומטילין חלשים כר,
פירוש חלשים גורלות. אבל
לא על המנות. אוקמה
על המנות של חול ביריש.
נבוכדנצר ע"י צדיקו נענש
גם הוא, שנאמר שבעת
קלון מכבוד זה נבוכדנצר,
כוליה בני צ"כ חתום, עמד
צדיקו וצדיקא פאי הוה ליה
לעניבה. אמר רב יהודה
אמר רב שבעה עשרה אותו
רשע לאוהו צדיק בן נמשכה
שערות וכו'.

